

hledíc k ostatním zjištěním a závěrům rozsudku svrchu uvedeným, jež v plné shodě s enunciatem rozsudku dávají na jevo přesvědčení soudu, že šlo obžalovanému o hmotné poškození státu, je ono ojedinělé místo rozhodovacích důvodů bez významu.

Tím, co uvedeno, padají také závěry, jež stížnost v příčině domnělého přerušení příčinné souvislosti vyvozuje z tvrzené fiktivnosti škody.

Má-li stěžovatel dále za to, že příčinná souvislost mezi hmotným poškozením státu a jednáním obžalovaného je přerušena i nedbalostí úředníků pověřených kontrolou kolků a jejich obliterováním, pokud kolky bez ohledu na dřívější snad razítko opětně nepřerazili, je stížnost na omylu, neboť kulposní činnost jiné osoby přerušuje kauzalitu jen tehdy, když k ní nebyl dán podnět činností pachatelovou (srov. rozh. č. 332, 3086, 4330 Sb. n. s. a Miříčka, Trestní právo hmotné, str. 71). I kdyby tedy skutečně nedbalost nějakého úředníka v naznačeném smyslu v úvahu přišla, nebyla by tato nedbalost takovou vedlejší příčinou, která započiná novou a zcela samostatnou příčinnou řadu, nýbrž byla by jen dalším článkem původní příčinné řady (rozh. č. 4330 Sb. n. s.); vždyť domněle nedbalé přehlédnutí závad kolků bylo způsobeno právě souzeným jednáním obžalovaného.

Pokud stížnost v této souvislosti též vytýká, že nalepené kolky prý nebyly absolutně způsobilé soud nebo záložnu oklamati«, stačí poukaz na to, že nezáleží na takové »absolutní způsobilosti«, nýbrž jen na absolutní nezpůsobilosti. Konečně se podotýká, že zmateční stížnost je sice v právu, pokud napadá rozsudkový výrok o tom, že stěžovatel podvodně poškodil i Rolnickou záložnu v U. H. Rozsudek odůvodňuje tento výrok tím, že obžalovaný zcela dobře věděl, že kdyby věc vyšla na jevo, Rolnická záložna bude povinna zaplatiti pokutu a že jí bude takto způsobena škoda. Námitkou, že takové vědomí nestačí k opodstatnění podvodu, uplatňuje stížnost právem, že dolus eventualis při podvodu nestačí (rozh. č. 5002 Sb. n. s.). Leč přes to není rozsudek ani v tomto směru zmatečný; neboť nevzal-li rozsudek za přitěžující okolnost, že obžalovaný podvodně poškodil nejen stát, nýbrž prý i Rolnickou záložnu, schází tu předpoklad pro uplatňování jakéhokoli zmatku, totiž možnost přivoditi rozhodnutí pro stěžovatele příznivější (§§ 281, odst. 1, 282, odst. 1 tr. ř.).

Zcela lichá je výtku, vznesená s hlediska č. 9 b) § 281 tr. ř., v tom směru, že provedeným trestním řízením důchodkovým nastala prý res judicata, neboť zásada ne bis in idem vylučuje jen dvojí stíhání úřady téhož oboru, nikoli souběžné stíhání úřadů různých odvětví státní správy (rozh. č. 1543, 1625 Sb. n. s.). Že provedení trestního řízení důchodkového nebrání odsouzení obžalovaného podle trestního zákona obecného, vyplývá ostatně již z toho, co svrchu uvedeno k vyřízení zmatku č. 9 a) § 281 tr. ř.

Čís. 5489.

Pro zločinnou kvalifikaci podle § 186 a) tr. zák. nestačí, byly-li krádeže, k nimž se podílnictví nese, pouhými přestupky a je-li u hlavního pachatele zločinná kvalifikace založena jen na § 173 tr. zák. důsledkem spojení s dalšími krádežemi, na něž se podílnictví ani nevztahuje.

Jde-li však o více útoků podílnictví, nelze kvalifikaci § 186 a) tr. zák. založiti na takových útocích podílníkových, které byly spáchány v době, kdy zločinná kvalifikace krádeže nebyla ještě opodstatněna, neboť v případech § 186 a) tr. zák. sčítací zásada neplatí.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1936, Zm I 31/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného F. Z. do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 12. listopadu 1935, jímž byli obžalovaní F. Z. a K. B. uznáni vinnými zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. z., zrušil napadený rozsudek v odsuzující části, a to nejen u obžalovaného F. Z., nýbrž podle § 290, odst. 1 tr. ř. též u K. B. a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnost obžalovaného F. Z., dovolávající se důvodů zmatečnosti podle § 281, č. 5, 9 a) tr. ř. a zřejmým poukazem i podle č. 10, nelze upříti úspěch.

Nalézací soud uznal stěžovatele vinným zločinem podílnictví na krádeži podle § 185, 186 a), b) tr. z., poněvadž podle rozsudkového enunciátu na sebe převedl a prošantročil ukradené věci, a to kabel v ceně 3.335.87 Kč a dva stany v ceně 590 Kč, tudíž v hodnotě 2.000 Kč přesahující, při čemž mu bylo z hodnoty věci a z příběhu povědomo, že krádež byla spáchána způsobem takovým, který ji činí zločinem. V důvodech, zjišťuje rozsudek po stránce objektivní, že neznámí pachatelé odcizili v únoru a v březnu 1935, tudíž zřejmě postupně z uzamčeného skladiště firmy M. uvedené věci v ceně převyšující 2.000 Kč a že stěžovatel jakož i spoluobžalovaný K. B. rozprodali části kabelu a stany. Na základě toho dospěl nalézací soud ku přesvědčení, že obžalovaní na sebe převedli a prošantročili věci z krádeže více spoluzloději spáchané v ceně přes 2.000 Kč.

Právně vytýká zmateční stížnost v příčině kvalifikace § 186 b) tr. z. s hlediska zmatku č. 5 § 281 tr. ř., že nalézací soud takto vůbec neodůvodňuje zjištění, že věci, ohledně nichž stěžovatel byl uznán vinným, měly cenu 2.000 Kč přesahující, neboť rozsudek zjišťuje jen prodej stanů v ceně 590 Kč a částí kabelu. Podle výpovědi svědků šlo jen o menší části kabelu. Z čeho soud čerpá přesvědčení, že stěžovatel na sebe převedl a prošantročil takové množství kabelu, že cena s připočtením dvou stanů přesahuje 2.000 Kč, není z rozsudku zjevno. Trpí tudíž rozsudek po této stránce zmatky neúplnosti a nedostatku důvodů podle č. 5 § 281 tr. ř.

Leč rozsudek v příčině kvalifikace § 186 a) tr. z. po stránce objektivní ani nezjišťuje, že věci pocházely z takové krádeže, která by byla podle ceny ukradených věcí a podle způsobu provedení zločinem. Rozsudek zjišťuje sice, že krádež byla spáchána více spoluzloději na věcech uzamčených, předpokládá však, jak svrchu uvedeno, že věci byly

ukradeny postupně, a nezjišťuje, že při onom útoku neb oněch útocích, z nichž pocházely věci stěžovatelem na něho převedené a zašantročené, byly ukradeny věci v ceně 500 Kč přesahující. Rozsudek tudíž nevylučuje, že věci, o něž jde, pocházely z útoků, které by samy o sobě byly pouze přestupky krádeže a které by bylo neznámým pachatelům přičítati jako zločin podle § 173 tr. z. jen ve spojení s jinými krádežemi, z nichž stěžovatel nic na sebe nepřevédl.

Pro zločinnou kvalifikaci podílnictví podle § 186 a) tr. z. však nestačí, byly-li krádeže, k nimž se podílnictví nese, pouhými přestupky a je-li u hlavního pachatele zločinná kvalifikace založena jen na použití § 173 tr. z. důsledkem spojení s dalšími krádežemi, na něž se podílnictví ani nevztahuje (srov. Altmann, Komentář I., str. 526, rozh. víd. zruš. soudu č. 476 Oe. R.). Jde-li však o více útoků podílnictví, nelze kvalifikaci § 186 a) tr. z. založiti na takových útocích podílníkových, které byly spáchány v době, kdy zločinná kvalifikace krádeže ještě nebyla opodstatněna, neboť v případech § 186 a) tr. z. neplatí na rozdíl od § 186 b) tr. z. zásada sčítací (viz rozh. čís. 5280 Sb. n. s.).

Kdyby na příklad někdo odcizil v roce 1932 700 Kč, v roce 1933 zase 700 Kč a v roce 1934 znovu 700 Kč a kdyby podílník v roce 1934 po spáchání třetí krádeže převedl na sebe z každé z těchto tří krádeží nějaké částky, spáchal by — samozřejmě za předpokladů subjektivní skutkové podstaty — zločin podílnictví podle §§ 185, 186 a) tr. z., neboť v době podílnictví zakládaly jednotlivé krádeže se zřetelem k § 173 tr. z. již zločin a útoky podílnictví vztahovaly se ke všem těmto krádežím (viz první větu předchozího odstavce).

Kdyby však podílník z uvedených částek po 700 Kč převedl na sebe hned po spáchání každé jednotlivé krádeže nějakou částku z ní pocházející, nemohlo by to opodstatniti zločinnou kvalifikaci podle § 186 a) tr. z., byť i pachatel měl o celém objektivním ději patřičné vědomí; neboť v prvních dvou případech netvořil hlavní čin vůbec ještě zločin a třetí útok podílníkův nemůže býti zločinem podle § 186 a) tr. z. proto, že krádež poslední stala se zločinem jenom podle § 173 tr. z. spojením s takovými krádežemi, k nimž se tento poslední útok podílnictví nevztahuje. Tento poslední útok podílnictví nemůže se však státi zločinem ani hledě k dřívějším dvěma útokům podílnictví, poněvadž, jak již svrchu uvedeno, sčítací zásady § 173 tr. z. nelze použiti na útoky podílnictví, leda v případech § 186 b) tr. z. (viz 2. větu odst. 5).

Nezjistil tudíž nalézací soud ani po stránce objektivní zákonných předpokladů pro zločinnou kvalifikaci podle § 186 a) tr. z. Rozsudek je proto v tomto směru stížen hmotněprávním zmatkem č. 10 § 281 tr. ř. stížností zřejmým poukazem důvodně uplatňovaným.

Čís. 5490.

Obecnímu starostovi nepřísluší rozhodovati o sporných soukromoprávních zájmech obyvatelů.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1936, Zm IV 344/35.)